

Zgodnja DANICA

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXVIII.

V Ljubljani 4. rožnika 1875.

List 23.

Koledar za naslednji teden.

Rožnik. — Junij.

6. Nedelja III. po binkoštih. Evangelij: „Jezus sprejema grešnike“. (Luk. 15.) — Sv. Norbert, nadškof v Devinu, Magdeburgu, spozn., je bil vstanovnik premonstratskega reda. † 6. rož. 1134.

7. Ponedeljek. Zvel. Marija karmeličanka, v Parizu rojena 1. sveč. 1566, je na Francoskem vstanovila karmelitarški red, v kterega je po smerti svojega možá stopila tudi sama in tri njene hčere. † 18. apr. 1618.

8. Torek. Sv. Medard, škof v Nojonu na Francoskem, spoz., je veliko malikovavcev spreobrnil k keršanski veri. † okoli 545.

Ss. 26teri križani spričevavci v Japonu. Japon (Japonija) je kraljestvo na vzhodni strani vélike Azije, ki ima 500 otokov, izmed kterih je 8 velicib, 3 pa so silno veliki. Sv. Francišk Ksaverij je stopil 1549 na Japonsko zemljo, kjer je začel malikovavcem sv. evangelij oznanjevati. Za njim so njegovi bratje — jezuiti — blizo 40 lét v miru z velikim vspehom keršansko vero razširjali; po mestih in vaséh so zidali cerkve in kapele, in imeli svoje šole, v kterih se je veliko domačih mladencev za duhovski stan pripravljalo. Leta 1587 se je bilo narastlo število vernih do 200.000, med njimi so bili mali kralji, knezi in bonci (japonski mališki služabniki). Pa ravno to leto se je bilo začelo preganjanje. Japonski kralj Siogun Nobunaga, prijatelj misijonarjev, boncev pa sovražnik, je bil v zarotbi od enega svojih generalov umorjen. Just Ukundono, pošten kristjan in hraber viši poveljnik kraljeve armade, je sicer zapovedal, zarotnike poloviti in kaznovati, tega pa vender ni mogel ubraniti, da bi se ne bil Tajko Sama, vojaški poveljnik, kraljestva polastil, in se dal oklicati za Japonskega cesarja.

Cesar Tajko je bil močno mesén in poželjiv malikovavec, njegova gerdobija je hlepela tudi po keršanskih ženah in deklicah, kar pa ni dosegel, ker keršanska zapoved nečistost in prešestvo ostro prepoveduje. Cesar, ves razkačen, je dal povelje, da morajo vsi jezuiti v šestih mescih Japonsko zemljo zapustiti, verni Japonci pa malikom darovati. Tudi je ukazal cerkve in hiše misijonarjev oropati in požgati. Temu cesarskemu povelju pa so se ustavljali boljši kralji in knezi, med njimi je bil tudi kralj v Arimi, in so mu naravnost rekli, da iz svojih držav jezuitov ne bojo izpustili. Ta čas je prišla portugalska kupčijska ladija v Japon. Cesar se je bal, da bi kupčija škode ne terpela, ko bi še dalje kristjane ostro preganjal, zato je preganjanje ustavil. Poveljnik portugalske ladije gre k cesarju, jezuiti ga sprem-

ljajo. Cesar jih prijazno sprejme, jim še celó dovoli, da smejo v Nangasaki cerkev in hišo zidati, ki jo je bil dal pred to leto podreti; tudi so smeli pridigovati, toda le Portugalcem.

Zvé pa Gomec Pereg, španjski poglavar na filipinskih otocih, ktere si je bil Filip II., španjski kralj, pridobil, kakó slabo se godi kristjanom v Japonu, in da cesar namerava filipinske otoke svoji oblasti podvreči. Pošlje torej do njega 4 poslance iz frančiškanskega reda: očete Petra Baptista, Jerneja in Franciška, in brata Gonsalvi-a Garcia, kteri naj bi marsikake reči z njim vravnali. Poslanci podajo cesarju pismo in darove filipinskega poglavarja l. 1593. Cesar jih prijazno sprejme, in je bil viditi ginjen po njih samostanski obleki. Oče Peter ga prosi dovoljenja, da bi smeli obiskati veči mesta po Japonskem. Cesar jim to prošnjo rad dovoli, in dá povelje, da naj jih povsod na njegove stroške prijazno sprejemajo, pristavi pa, da ne smejo razširjati keršanstva v njegovem kraljestvu. Dobri očetje so stanovali nekaj mescev v mestu po imenu „Meako“ pri ajdovskem, postrežnem plemenitniku. V tej hiši stanovati se je redovnikom pretežavno zdelo, prosili so cesarja, naj jim dovoli si lastno hišo zidati. Cesar jim tudi to dovoli s pogojo, da ne bojo Japoncem keršanstva oznanovali. Kristjani so jih nagovarjali in prosili, naj še cerkev zidajo. Jezuiti in visoki dvorni vradniki so jim to odsvetvali, ker bi to za ves misijon utegnilo silno nevarno biti. Očetje, vsi vneti za čast Božjo in polni hrepenenja po mučeniški kroni, sozidajo cerkev brez cesarjevega dovoljenja, in v nji očitno oznanujejo sv. evangelij. Število kristjanov se silno hitro množi. Oče Peter piše poglavarju filipinskih otokov, naj pošlje še 4 frančiškane, in potlej še več družib delavcev v vinogradu Gospodovem.

Leta 1596 se je začelo preganjanje frančiškanov. Sovražniki keršanstva so cesarju govorili, da frančiškani namerjajo vse Japonce h keršanski veri spreobrniti, in mu v glavo vtepali, da potem hočejo japonsko cesarstvo španjski oblasti podvreči, kakor se je že zgodilo z Mexiko in s filipinskimi otoci. Vsled tega podpihovanja ukaže cesar Tajko vse frančiškane, pa tudi njé, ki so bili z njimi v zvezi, popisati, vjeti in v Meako pripeljati. Na listnici je bilo zapisanih 170 kristjanov s frančiškani vred, med njimi je bil serčni 13letni deček Anton, strežaj pri maši očeta Petra. To število se je namestniku deželnega poglavarja preveliko zdelo, hotel je le imena tacih, ki so prav v bližnji zvezi s frančiškani. Tacih je bilo 47. Pa tudi to število mu je bilo preveliko. Rekel je, naj se sami zapišejo na listnico. Z naj večim veseljem se zapišejo. Namestnik pa si jih le 12 izvoli; med njimi je bil 12letni deček Ljudovik Ibarki in 3 jezuiti. Kristjani bi bili kaj radi jezuite

smerti rešili, ker jih cesarsko povelje ni zadevalo; Pavel Mihi pa jih je zato grajal, ker mu ne privošijo mučeniške krone, po kateri že dolgo časa hrepeni njegova duša. Vseh skupaj je bilo na listnici zapisanih 26 oseb, ktere je cesar Tajko k smerti na križu obsodil 11. grudna 1596.

Po cesarskem povelji so vojaki obsojene tirali 600 milj deleč v mesto „Nangasaki“. Med potjo so kristjani in ajdje od vsih straži k njim suli, ter so njih vesele obraze in njih vdanost v voljo Božjo do solz ginjeni občudovali. Mnogi so se k njim družili, ker bi bili radi z njimi vred smert terpeli; vojaki so jih mogli z veliko silo odganjati. Očetje Peter, Martin in Pavel Mihi so jih zdaj v španjskem zdaj v japonskem jeziku učili in v sv. veri poterjevali. K najmlajšemu dečku Ljudoviku se je ajdovsk mož približal, rekoč: „Rešil te bom, ako se svoji veri odpoveš“. 12letni deček pa mu je serčno odgovoril: „Ti — ti bodi kristjan, ker drugač ne moreš zvečan biti.“ Po dolgem in silno težavnem popotvanji, po prestanem mnogem terpljenji so poslednjič prišli 5. svečana 1567 blizo mesta „Nangasaki“. Očeta Pesij in Rodriguec, jezuita, sta bila za njimi prihitela, ter jih spovedovala, pa tudi očetje frančiškani so se med seboj spovedovali; svetega Obhajila pa niso mogli prejeti, ker so mogli naglo odrisiti na moriše na nekem hribcu zunaj mesta, kjer je bilo 26 križev že pripravljenih. Japonski križi so imeli spodej za podnožje majhen križec, pri sredi pa nekako sedlo, da se je obsojeni lahko nanj vsedli. Na take križe so Japonci obsojene za noge, roke in vrat prav terdo privezali, da se niso mogli nič ganiti.

Poglavar v Nangasaki je bil zvečer dal povelje, pod smertno kaznijo, da ne sme nihče iz mesta, in je postavil pred mestne vrata močno stražo. Zasliši pa se po mestu glas: „Zdajle pridejo“, in kar tečejo k vratom kristjani, ajdje, moški, ženske, imenitni, priprosti, mladi in stari, domači in tujci, prederejo stražo in gredo svetnikom naproti. K njim hité, padajo na kolena, ter jih prosijo blagoslova in pomoči pri Bogu. Starši 13letnega dečka Antona pritečejo, in svojega ljubčka z mnogimi obljubami in s solzami pregovarjajo, naj se keršanski veri odpove. Deček pa jim moško reče: „Kar mi vi obetate, je častno in minljivo; kar mi je pa obljubil Kristus, je večno in nebeško“. Ves hribec so vojaki — kakih 8 čevljev od križev — krog in krog obdajali. Kadar so bili svetniki v ta krog stopili, berž teče Tonček k svojemu križu, ga objema in zapoje: „Te Deum“, po tem pa psalm: „Hvalite otroci Gospoda“. (Ps. 112.) Oče Martin zapoje: „Benedictus“, to je: „Hvaljen bodi“. (Luk. 1, 68.) Pavel Mihi pa v navdušenem govoru zaterjuje, da ni družega p ta v nebesa razum njega, po katerem kristjani hodijo, da po keršanski zapovedi cesarju Tajko Samu in vsem svojim sovražnikom iz serca odpusti, in voši, da bi ves Japon spoznal pot resnice in pravice. Poslednjič se oberne k svojim tovaršem, ter jih spodbuja z gorečo besedo k stanovitnosti do konca. Ko so bili vsi — slednji v svoji obleki, če je tudi bila zala in draga — na križe terdo privezani in povzdignjeni, je pri vsakem križu stal rabelj z ostro sulico, in na dano znamenje so vsi — sleherni svojemu — serce prebodli. Sveti spričevalci so ta trenutek zavpili: „O Jezus, o Marija!“ s tolikim glasom, da se je v mestu slišalo; gledavci pa so zagnali buč, ter so s tem svojo britkost in nevoljo razodevali; predrii so okrog stoječo stražo in hiteli k svetnikom, ter so njih kri v rute, klobuke in oblačila pristrezali. Vojaki so sicer po njih mahali, oni pa niso nič marali. To se je godilo 5. sveč. 1597. Dasiravno so njih svete trupla 62 dni na križih visele, so bile vendar kakor žive viditi. Mnogi čudeži so se ta čas zgodili. Oče Janez,

jezuit, je s prisego poterdil, da je vidil očeta Petra v samostanski cerkvi v Nangasaki maševati, in Tončka v belem koretlju mu streči. Ves prestrašen je tekel na moriše in je njuna križa prazna vidil. Straža mu je zaterdila, da trupla očeta Petra večkrat ni viditi na križu, po nekolikem času pa se zopet vidi. Pij IX so 8. rožnika 1862 te Kristusove junake v pričo 300 škofov med svetnike prišteli.

9. **Sreda.** Sv. *Primož in Felicijan*, brata sprič., sta bila pod cesarjema Dioklecijanom in Maksimijanom po mnogih mukah ob glavo djana.

10. **Četertek.** Sv. *Margareta*, kraljica v Škociji, mati ubozih. † 16. listopada 1093.

11. **Petek.** Sv. *Barnaba*, apostelj, spremljavec sv. Pavla, je pod cesarjem Neronom na otoku Cipru 11. rožn. prejel mučeniško krono.

12. **Sabota.** Sv. *Janez s Fakunda* na Španjskem, spoz. iz reda sv. Avgušтина. † 11. rožn. 1479.

Presveto Serce Jezusovo v zakramentu svetega Rešnjega Telesa.

(Premišljevanje za osmino sv. Rešnjega Telesa in za praznik Jezusovega Serca.)

(Koncc.)

„Glej Serce, ktero je ljudi tako goreče ljubilo!“
(Besede Jezusove do zvečan Marjete Marije Alacoque.)

II.

Kako pa povračujemo Jezusovemu Sercu Njegovo neskončno ljubezen v presvetem Rešnjem Telesu? Z ozirom na to vprašanje lahko vse ljudi razločimo v tri verste.

1. Med prvimi so tisti, ki še vedo ne, za neskončno Jezusovo ljubezen v presv. Rešnjem Telesu. Koliko je ljudi na svetu, katerim je neznano, da prebiva tamkaj Bog ljubezni v tako skritem in ponižnem etanu! In vendar je Jezusova serčna želja, da bi vsi ljudje vživali Njegovo ljubezen v tej skrivnosti. Med temi slepimi, ki ne vidijo in ne spoznajo te ljubezni, jih je bilo veliko slepih iz lastnega zadolženja! Oni so povabljeni k temu angeljskemu ženitovanju, pa nočejo priti. In še več ko to. Koliko je nehvaležnih kristjanov, kateri so dobro podučeni o tej skrivnosti, katerim mora znano biti, da neskončno ljubeznjivi Bog v resnici tukaj prebiva; pa vsega tega nočejo verovati, in če je tudi v njih morda še kaka iskrica vere, delajo vendar, kakor bi nič ne verjeli. Ako premislimo, kako mnogo kristjanov popolnoma zanemarja prejemati Jezusa Kristu-a v presv. Rešnjem Telesu, kako ga drugi silno redko, mlačno, mrazlo ali morda še celo nevredno prejemajo, kako se velik del kristjanov silno nehvaležno obnaša proti tej prečudovanja vredni skrivnosti, mora res žalosti napolnjeno biti naše serce, in občudovati moramo zopet neskončno ljubezen Jezusovo, s ktero prenaša vso to nehvaležnost. Kaj se je zgodilo z nehvaležnimi judi, ki so se nevredni skazali velike milosti, ktero jim je skazal s tem, da si je med njimi na posebni način izbral stanovališče v prekrasnem tempeljnu? Zaverjel je Bog ta tempelj, in pripustil je, da je bil razdjan, tako da ni kamen na kamnu ostal, in razkropil je nehvaležno ljudstvo med vse narode sveta. Ravno to bi zaslužili še bolj nehvaležni kristjani. Ljubezen Jezusova je neskončno večja, kakor naša hudobija. On je še vedno tisto krotko Jagnje, ki tiho gre na moriše, in ne odpre svojih ust, kedar ga (po duhovno) z novimi ranami obdajajo in v

novič križajo neverni, hudobni, grešni ljudje. Kazen, se vé, tudi pride. —

2. Veliko, silno veliko je pa drugič takih kristjanov, kateri sicer verujejo na Jezusovo pričujočnost v presv. Rešnjem Telesu, hodijo v cerkev in pristopijo še tudi katerikrat k sv. obhajilu, ali pri vsem tem živé dalje v grehah, ostanejo v grešnih navadah, nočejo raztergati pregrešnih zvez, se prostovoljno podajo v nevarnosti, v katerih bi lahko vedili, da bodo gotovo zopet padli in s grehi žalili ljubega Jezusa, ranili Njegovo presv. Serce. Ali pač ti vredno povračujejo neskončno Jezusovo ljubezen? Kako malo si prizadevajo, da bi s prelepimi čednostmi treznosti, čistosti, ponižnosti dopadli najsvetejšemu Jezusovemu Sercu, kako mlačni in leni so pri službi Božji, in celo kedar pristopijo k sv. obhajilu, kako merzlo je njihovo serce! Kje je tista živa vera, tista žalost nad storjenimi grehi, tisto serčno hrepenenje po Jezusu, s čimur bi mu vsaj nekoliko povernili Njegovo ljubezen? — O pač po pravici toži Jezus v presv. Rešnjem Telesu čez nehvaležnost ljudi, in premnogim veljajo besede, ktere je nekega dne govoril zveličani Marjeti Mariji Alacoque, rekoč: „Nehvaležnost ljudi me bolj boli, kakor vse, kar sem v svojem terpljenji prestal; tako da, ko bi mi ljudje mojo ljubezen z enako ljubeznijo povračevali, bi se mi vse, kar sem zanje storil, kakor nič zdelo; in bi želel, ko bi bilo mogoče, storiti še veliko večje reči. A pri ljudeh najdem le mlačnost in merzloto, dasiravno tako serčno hrepenim, jih z vedno večimi dobrotami osipati.“ Kaj čutiš, kedar slišiš tako ljubeznjivo tožiti Božjega Sina? — „A kar me še bolj boli — tako je Jezus zopet drugikrat tožil — je pa to, da celo meni posvečene serca tako z mano delajo.“ — Oh, te besede Jezus tebi govori, predraga keršanska duša! Le pomisli, kako posebno skerb in ljubezen On ravno tebi skazuje. Kolikokrat je s posebno milostjo obvaroval tvojo dušo strašnega padca, koliko nevarnost, v katerih bi se bil morebiti pogubil, je od tebe odvernili, kako ljubeznjivo je zate skerb po tvojih dobrih stariših, skerbnihi dušnih pastirjih in posebno po tvojem spovedniku. In zdaj pa pomisli, kako je bilo v tistem srečnem času, kedar si s tako čistim in nedolžnim sercem, s tako gorečim hrepenenjem in otročjo ljubeznijo pervikrat prejel ali prejela Jezusa Kristusa v presv. Rešnjem Telesu? Ako je pa danes vse drugač, ako je od tistega časa opeshala tvoja gorečnost, omerznila tvoja ljubezen in morda tudi zginila tvoja čistost in nedolžnost, o nimaš li potem vzroka zadosti, žalovati in britko jokati zavoljo svoje nehvaležnosti, in odpušanja prositi od razžaljenega sicer, pa vendar tako sladkega in ljubeznjivega, neskončno usmiljenega Serca Jezusovega?

3. Slednjič moramo pa vendar z veseljem in serčno radostjo pripoznati, da je pri vsi nehvaležnosti sveta vendar še tudi veliko kristjanov, kateri se pa zvesto in skerbno prizadevajo po vsi moči povračevati milemu Jezusu Njegovo neskončno ljubezen. Le poglejmo ob nedeljah in praznikih, v kako obilnem številu se vdeležujejo goreči verni pri mizi Gospodovi; in koliko je kristjanov, kateri s pogostnim in vrednim prejemanjem sv. zakramentov dobivajo neprecenljive zaklade milosti Božje, tako da jim je mogoče zares sveto in popolno živeti! In kedar je po cerkvah izpostavljeno sv. Rešnje Telo, koga ne gine viditi cerkve natlačene in brezštevilne množice klečati pred milim Jezusom, pričujočim v podobi kruha? In prelepi, smemo reči, naj bolj ginljivi praznik v sv. cerkvi, praznik sv. Rešnjega Telesa, ko Jezus Kristus zapusti svoje malo prebivališče v cerkvi, in se v slovesnem sprevedu blagoslavlja daje nesti po polji ali med lepo okinčanimi hišami, kjer se s svetim strahom in spoštovanjem vpoguje pred Njim vsako

koleno; mar ni to naj veličastejši dokaz, kako goreče živi v sv. katoliški cerkvi vera na Jezusovo pričujočnost v presv. zakramentu, gori v sercih vernih kristjanov ljubezen do presv. Jezusovega Serca? — In ko bi nam bilo dano gledati vse prizadevanja in dobre dela, katerih zares pobožne duše iz ponižnosti ne razodevajo pred svetom, s kterimi pa v samoti in na tihem skazujejo Jezusu svojo ljubezen, vidili bi, kako se iz ljubezni do Jezusa vojskujejo zoper skušnjave in slabo poželenje, kako skerbno si prizadevajo za Jezusu tako ljube čednosti, za sv. čistost, ponižnost, keršansko poterpežljivost, vidili bi toliko duhovnih obhajil, v kterih se pobožne duše, kedar se v resnici ne morejo, v željah združujejo z Jezusom. In ko bi vse to vidili, bi nas to gotovo veselilo, pa ob enem bi se morali tudi sramovati, da sami tako malo storimo za Jezusa, da mu tako slabo povračujemo Njegovo ljubezen. —

In poslednjič, kdo izmed nas, ki ima le kolikaj ljubezni do presv. Jezusovega Serca, se ne ozira z veseljem na bližajoči se 16. rožnik t. l.? Koga bi ne napolnila s serčno radostjo misel, da ta dan bode na mnoge priporočevanja škofov in na skorej neštevilne prošnje vernikov sv. oče Pij IX sami vse katoliško keršanstvo posvetili presv. Jezusovemu Sercu zato, da se pobožnost do naj svetejšega Serca Zveličarjevega vnema in zvikuje. „Zgodnja Danica“ je v 20. listu prinesla od sv. kongregacije za obrede poterjeno molitev, s katero naj bi se verniki 16. rožnika skupno ali posamezno z enoglasnim djanjem posvetili presv. Jezusovemu Sercu. Samo ob sebi se razume, da se to posvečenje nima jemati kakor obljuba, ter da se s tem nihče za kako reč pod grehom ne zaveže, ampak terdni sklepi so, ktere naj verniki obudé, da hočejo vsi skupaj in vsak posamezni zase po svoji moči pospeševati ljubezen do presv. Jezusovega Serca, ter s tem saj nekoliko povračevati Njegovo neskončno ljubezen do nas, in po moči zadoštovati posebno za nehvaležnost ljudi do skrivnosti ljubezni, do Jezusovega Serca v presv. Rešnjem Telesu, za žaljenje in zaničevanje s preklinjevanjem in oskrnjevanjem praznikov, z nevero, zaničevanjem in preganjanjem sv. cerkve. Verni kristjani! združimo se vsi v dosego teh blagih namenov; prinesimo svoje serca v dar presv. Jezusovemu Sercu. Pa, oh, morebiti še greh in hudo poželenje polni naše serce in se ne upamo približati neskončno svetemu Jezusu, ker se bojimo, da ne bi hotel našega serca sprejeti. Vendar ne obupajmo, ko bi bili tudi naj večji grešniki. On sam je rekel, da je prišel klicat grešnike. Le zaupljivo se mu toraj približajmo. Prinesimo mu svoje serce, kakoršno je. Končajmo ga le z eno cvetlico, s terdno voljo, od zdaj naprej greh sovražiti in zapustiti in Njega ljubiti: in prepričani bodimo, da bode revni dar rad sprejel. Pri zakramentu sv. pokore nam bo veliko odpuščeno, ako bomo veliko ljubili, in pri sv. Obhajilu bo Jezus sam prišel v naše serce, ter vžgal v njem ogenj svoje ljubezni. — O da bi vsi z združenimi močmi začeli hrepeneti po ljubezni presv. Serca, da bi začeli posebno zapovedane praznike pospeševati natanko po ukazih sv. cerkve in za njih pospeševanje skerbeti tudi pri ljudeh, do kterih kaj premoremo ali jih imamo v oblasti; da bi opustili ostudno kletvino in tudi svojega bližnjega, kolikor mogoče, od nje odvrčevali. Koliko nečasti bi že s tem odvernili od presv. Jezusovega Serca! Da bi se polagoma vedno več kristjanov začelo stanovitno prizadevati za pošteno in zares pobožno življenje, posebno pa za prelepe čednosti, sv. čistost, pokorščino in ponižnost, ktere čednosti bi jih sposobne storile, da bi mogli vedno bolj pogosto in vedno vrednejše pripravljene pristopati k sveti Gospodovi mizi, prepričali bi se kmalo, kako bi se vnela in vedno bolj rastla v njih ljubezen do presv. Jezusovega

Serca, in čutili bi, kako sladko je ljubiti Serce, katero je ljudi tako goreče ljubilo. — S.

Lepa misel lepim srcem.

Kako posvečevati mesec Jezusovega presv. Serca?

(Po Segur-u.)

Učeniki duhovnega življenja močno priporočajo tega, po kateri se posvečuje celi mesec kaki skrivnosti. To je naj lažji in ob enem vsim pristopna pot za enake čiščenja. Mala molitev, ktera se celi mesec opravlja vsaki dan, pobožno branje, ki ravno tisto resnico od več strani pred oči stavi, seže v dušo in presune njene najgloblje globočine z gnado Božjo. Godi se kakor pri pohlavnem dežji, ki delj časa rosi in veliko globokeje v zemljo predere, kot močna, pa naglo minljiva ploha.

Dokazano je, da prelepo obhajanje Marijnega mesca je prav veliko k temu pripomoglo, da se je po vsem svetu čiščenje in ljubezen do preblažene Device Marije povečala in pomnožila. So duhovnije in družine, ki so ravno Šmarnicam za svojo popolno spremenjenje hvalo dolžne.

Razun meseca majnika, ki je v čiščenje preblažene Marije Device posvečen, je bogaboječnost mesec proselec odmenila čiščenju skrivnosti svetih Jezusovih mladih lét; sušec je prav posebno svetemu Jožefu posvečen, mali serpan čiščenju sv. rešnje Kervi, listopad za milosrčnost na korist ubogih duš v vicah. Mesec rožnik pa je odločen k prav posebnemu čiščenju presvetega Jezusovega Serca.

Delijo pa v ta namen mesec Serca Jezusovega v tri in trideset dni v čiščenje tri in trideset lét Zveličarjevega življenja na zemlji. Sveti Oče so to misel poterdili in zato škofiji „Nantes“ mnogo odpustkov dovolili. Tam se je namreč ta pobožnost najprvo začela.

Brez škode pri časnih opravilih, dragi bravec! zamoreš tudi mesec, ki je čiščenju presvetega Jezusovega Serca posvečen, z ravno tako gorečnostjo in koristjo obhajati, kakor Marijin mesec. Gnada, ki teče iz presvetega Jezusovega Serca, je tako obilna, tako posebno posvečujoča, da si boš iz tega pridobil prav gotovo velike darove posvečevanja. V svoji lastni družini, pri jutranji ali večerni molitvi, zamoreš odpravljati malo domačo pobožnost, k kateri naj se udje družine snidejo. Če pa tudi to ni lahko, ne opusti vsaj sam za-se kaj opravljati presv. Jezusovemu Sercu na čast. Se vé, da veliko bolje je, to skupno z drugimi dopolnovati. Če se skupno moli, se to zgodi z veliko večim pridom, ker drug drugega podpira in spodbuja, ob enem je s tem tudi vsak navezan na natančen red; sami zajemamo iz tega duhovni sad, koristimo pa tudi drugim. Spolnuje se nad nami Jezusova obljuba: „Ako sta dva ali trije med vami zbrani v mojem imenu, sem jest v sredi med njimi.“ (Mat. 28, 20.)

Za to lepo opravilce so pripravne litanije Jezusovega presv. Serca in kaka molitvica, temu primerno branje, kratek premislek, djanje obžalovanja, dober sklep pred podobo najsvetejšega Serca. Posebno šolska mladina ima več prilike za tako priserčno opravilo.

Zlasti se priporočuje več gorečnost pri prejemanju sv. Obhajila, in pa nekoliko bolj pogosto, komur je to moč. Tudi je dobro pomniti, da petek je prav posebno Jezusovemu Sercu posvečen. Sv. Objilo se torej prav lepo ta dan podá.

Z bogoljubnim čiščenjem Jezusovega Serca lepo zadostuješ želji svetega Očeta Pija IX, ki so pred nekaj leti takole spregorili: „Nič ne želimo gorečnije kot viditi, da véni ljubezen Jezusa Kristusa v njegovem terpljenju

in postavljenji presv. Rečnjega Telesa v znamenju njegovega božjega Serca časté, in si vsak dan v spominu na té prečudne skrivnosti veselja išejo in ga najdejo.

K a č a.

Versko-zgodovinska razprava.

(Dalje in konec.)

„Kača pa je bila naj bolj zvita med vsemi živalmi, ktere je Gospod Bog vstvaril na zemlji. Gen. III. 1.

In reče Bog kači: „Ker si to storila, si prokleta med vsemi živalmi na zemlji.“ Gen. III. 14.

Vsi zvesti Kristusovi nasledovalci so se morali in se morajo še dan danes boriti s staro kačo, ki je satan. Kolikor več se kdo zatajuje in premaguje, toliko bolj satana premaguje, s tem pa tudi njegov serd in nevošljivost zbuja. Zató so sveti pušavniki veliko imeli terpeti od satana, ki se jim je včasih v živih podobah prikazoval.

Omenili smo že zgorej sv. Jurja, hrabrega vojšaka in zmagovalca satana v podobi zmaja. Tega svetnika so silo častili nekdanj in slavno je bilo njegovo ime po vsem Jutrovem in na Večeruh. V novejši „razsvitljeni“ dobi omike in svobode se to ime rado opuša in nepremišljenim služi celo v zmerjanje in očitjanje: Ti si pravi „Juri“, t. j., ti si neukreten, neveden človek! Ali ni to kakor neka zvijača peklenške kače, ki hoče ravno tega svetnika ob čast spraviti, kajti silno ga mora čertiti, ker je bila od njega sramotno premagana.

Ista krivica se godi sv. Servulu, teržaškemu patronu, da se ne najde z lepa več kristjan, ki bi na to ime keršen bil. Sv. Servul (Cergol), sin Evlogija in Klemencije, Teržačanov, v keršansko-katoliški veri dobro poudčen zapusti ko dvanajstleten fantič mesto in se podá v neko votlino (podmol) zgorej vasí Sacerbe nad Dolino. V tej votlini preživí spokorno eden in dvajset mesecev. Na Božje povelje se verne nazaj v Terst; na potu pa sreča strašansko kačo. Nič se ne ustraši Servol, temuč se prekriža, dahne v kačo in kača se koj razpčči. Kakor je toliko moč imel nad živo kačo, takó je tudi peklenško kačo premagal; ko je v mesto prišel, je od hudiča obsedenega človeka rešil. Pobožno sporočilo pravi, da noben Teržačan ni bil od onega časa več obseden na prošnjo sv. Servola. (Proprium Sanctorum Dioec. Tergest Justinop. p. 246). Tudi to ime je zvijačna kača po zanikarnih ljudéh ob čast spravila, kajti ako kedo reče: Ti si pravi Servolán, hoče reči: Ti si neumnež, nerodnež? — Taka je vedno politika satanova, da to, kar je pred Bogom častito in sveto, bi rad vse v blato pomandral.

Nič pa satana, stare kače, huje ne razdraži, kakor sveto, spokorno in ponižno življenje. Adam se je postil, in zderžal prepovedanega sadú, in hudič se spravi zoper njega, ter v podobi kačji premaga Evo in po Evi Adama. Kristus se posti — in hudič ga trikrat skuša, pa je sramotno odgnan. Puščavniki se postijo in pokorijo, ali satan jih na vse mile načine nadleguje. Komu niso znane skušnjave sv. Antona pušavnika, sv. Hilarijona in toliko drugih?

Kakó si satan, stara kača, vsakoverstnih hudobnih sredstev izmišljuje, da Gospodove svetnike v pobožnem življenju moti, imamo razun drugih očitne dokaze v skušnjavah sv. Benedikta, sv. Frančiška Asiškega, sv. Antona Padovanskega, sv. Joana od Boga, sv. Vincenca Fererija, sv. Petra od Alkantare, sv. Nikolaja Tolentinskega; ravno tako v življenju sv. Magdalene Paciške,

sv. Katarine Genveške, sv. Margarite Kortonske, sv. Frančiške Rimske, sv. Roze Limanske, sv. Hedvige, sv. Lidvine, sv. Terezije in drugih. Iz novejših časov so nam zgled tacih skušnjav, jezuit Janez de Castillo in Sebastijan del Campo; bosa karmeličana Dominik Jezus Marijanski in Frank, Kristina iz Stomela, zveličana Krescencija iz Kaufbeyern-a, Kristina čudovita, pušavnica v skalovji, mala pastarica iz Lausa, Benedikta, zamaknjena Marija iz Möla. Posebno čudne prigodbe zraven onih, ki se najdejo v popisu življenja svetnikov v rimskem breviju, in v Surius-u, Bolandistih, Papebroichu, Ribadeneiru in v mistiki Görres-ovi, se berejo v življenji Janeza-Marije Vianney-a, dušnega pastirja v Ars-u, na Francoskem, ki je ko svetnik umerl l. 1859 4. avgusta. (Glej „Das Leben des Pfarrers von Ars Joh. B. Maria Vianney v. Alfred Monin, deutsch v. J. Th. Rieforth I. Bd. 3. Buch, 2. Kapitel.)

Res da; še za „moderni“ vek, in to veliko bolje ko nekedaj, veljajo besede v antifoni aposteljuov: „Estote fortes in bello et pugnate cum antiquo serpente: et accipietis regnum aeternum“: — „bodite pogumni v boju in vojskujte se s staro kačo ter boste prejeli večno kraljestvo“.

K sklepu dobro pazite to-le: Kakor nevedni malikovavci časté pošast (monstrum) namesto vélikega pravega Boga; tako sedanji učeni malikovavci časté pošast — monstrum (opičarijo) namesto Boga. Do pošasti, do gerde opice so se pogreznili le-ti, kakor le uni do gerde kače. Naj viši učenost brez Boga in naj globokejši nevednost brez Boga si pri pošasti — pri opici in kači — roke podajate!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane, 1. rožnika.

LVgentes ConVertIMInI; alo!
ConVertetVr & DeI Cor.

P. B.

Vse pregrehe zapustite,
Vsi se k Bogu povernite:
Milosti sedaj je čas,
Bog se bo usmilil vas.

Nastopil je mesec Jezusovega najsvetejšega Serca in ravno v Njegov god naš list izide. Naj veči svetniki so Serce Jezusovo z naj veči ljubeznijo in priserčnostjo častili, posebno pa, odkar je bila častitljiva sestra Salezijanka Marjeta Marija Alakok l. 1675 od Jezusa Kristusa samega izvoljena, da naj razširja pobožnost k Njegovemu najsv. Sercu. Bil je postavljen nato praznik, ki ga zdaj vesoljna Cerkev obhaja v petek po osmini sv. K. Telesa. Znana je bratovšina Jezusovega najsv. Serca z mnogimi odpustki in ni dvomiti, da ta dan bode brez vsega števila veliko sv. Obhajil po vesoljnem svetu, — gotovo toliko, da še nobenkrat ne toliko ta dan, in kar jih ne bode ta dan, bodo še med osmino.

Ta dan je letos toliko imenitniši, ker 12 dni pozneje, to je 16. rožnika, bode vesoljna Cerkev Jezusovemu Sercu posvečena. Takrat namreč je ravno dvestoletnica praznika najsv. Serca, in zadene skupaj z dnevom, ko so bili sv. Oče Pij IX za papeža izvoljeni 16. rožnika 1846 ter nastopijo trideseto leto svojega najvišjega pastirstva.

Doživeli so Pij IX veliko britkega, podobno je njih življenje vse skozi Jezusovemu življenju, nosili so težki križ in ga še nosijo za Zveličarjem; torej ni nič primérnišega kakor da v tako imenitni dan sami sebe, vse svoje terpljenje in vesoljno Cerkev z njenimi britkostmi vred v Jezusovo Serce položé in se pri tem

studentu nezmérne ljubezni sami nekoliko ohladé za zdaj, da se nekoliko opočijejo morebiti še za nadaljno terpljenje. Kdo bi jim ne privoščil za ta dan nekoliko sladkega preokusa, ki ga bodo — gotovo ne čez prav dolgo časa — uživati jeli za vse večne čase v božjem Sercu, pri ognjišu večne ljubezni.

Sekovski škof so v pastirskem listu za to priliko omenili, kako so že pred šestimi leti v god najsv. Serca sami sebe in vso škofijo očitno in slovesno darovali Jezusovemu Sercu in da so potlej to posvečevanje vsako leto ta dan ponovili. Letos pa se to ne bo več godilo po posameznih škofijah, ampak po vsem svetu in sicer s „Posvečevanjem“, z molitvijo, ki so jo sv. Oče sami v ta namen poterdili, — zgodilo se bo 16. rožnika.

O prazniku Serca Jezusovega, ki zadene ta dan, 4. rožn., pravijo, se zamore zadevna slovesnost predstaviti na bližnjo nedeljo. Za Gradec in za vso njih škofijo so škof ukazali, da naj se ta praznik slovesno obhaja. Na 16. rožnika pa priporočajo ss. maše tako razdeliti, da se morejo verniki obilno jih vdeležiti. Pri sv. maši o darovanji ali pa po maši, in tudi popoldan pri litanijah, kjer jih imajo, vevajajo škof „Djanje posvetiti se Jezusovemu Sercu“ tako glasno brati, da verniki lahko za duhovnom molijo. V stoljni cerkvi se bo to zgodilo pri pontifikalni veliki maši.

Potrebe so dandanašnji tolike, da kristjani, katerim je človeški blagor le kaj malo na sercu, bi res mogli z vso močjo silo delati najsvetejšemu Sercu, naj čeznavadnih pomočkov na svet pošlje in človeštvo reši. Med mnogimi in tehtnimi vzroki, zakaj se vdeležujmo pobožnosti Jezusovega Serca, so omenjeni zlasti štirje.

1. Velika ljubezen, s katero nas božje Serce Jezusovo ljubi.

2. Velike milosti, gnade, ki si jih pridobivamo z gorečim čiščenjem Jezusovega Serca.

3. Velike nevarnosti, ktere se od vsih strani kopičajo zoper sv. Cerkev in pravo vero in pretijo vernikom skor po vesoljnem svetu, posebno pa mladini.

4. Zaničevanja, bogokletja, ktere se vzdigujejo zoper Boga Zveličarja samega ravno zavoljo Njegove nezmérne ljubezni.

To se godi dan na dan po listih, v katerih se napada sv. Cerkev in razodeta vera in to pohujševanje se kakor kalna povodenj razliva po deželah. Godi se večkrat s toliko zagrizenostjo, da se to brez pobesnjenja duha skor ne dá več pojasniti. Naj strašnejši pri tem je, da napadanje vsega svetega dostikrat skipi do grozovitega bogokletstva, in to je toliko bolj grozno, kolikor večji je svetost, katero zadeva. Celo tej zvezi ljubezni Jezusove, o kateri ravno govorimo, eden tacih (novopaganskih) listov ni prizanesel. Torej bodi pobožnost do najsv. Serca tudi zadostovavna in spravna pobožnost za toliko nečasti, ki se godi od brezbožnih Najsvetejšemu.

Vse pravovernike, ki Jezusa Kristusa molijo kakor večnega Sinú Božjega in od Njegove ljubezni upajo usmiljenje in večno življenje, sekovski viši pastir slovesno kliče, naj s čiščenjem božjega Serca Jezusovega v djanji kažejo, da s celim srcem studijo pregreho preklinjevanja, bogokletja, in da želé s ponižnim čiščenjem Njegovega najsv. Serca za tako nečast zadostovati.

Iz Ljubljane. Procesije za sv. leto se bodo v Ljubljani redoma verstile po duhovnijah od 6. rožnika do konca kimovca t. l. tako, da bode procesija po trikrat na teden, to je, v nedeljo, v torek in v četrtek. Vrvanano je tako, da vsaki peterih gg. fajmoštrov bo v vsem imel ob nedeljah 3 in ob delavnikih 3 procesije.

Ob nedeljah bo procesija vselej popoldne (v Šenkavžu o 1/2 5, pri sv. Petru ob 1/2 4, drugod ob 5), ob delavnikih — v torek in četrtek — po 4 zjutraj.

Pred vsako procesijo ob delavnikih bo ob 3/4 sv. maša, potem se bo molilo 5 očenašev in češenamarij. Ta molitev velja za obiskanje farne cerkve. Zbiranje je v farni cerkvi, naprej gre križ, potem možje, za njimi eden ali več duhovnov, in potlej ženski spol.

Med potjo se priporoča na glas moliti sv. roženkranc. Gg. duhovnom za opravilo v cerkvah zlasti priporočajo poslovenjene bukvice mil škofa Zvergerja.

Ker se prav nič ne spodobi, da bi se ljudje pri procesijah skupoma in zmešano dalje gnjetli, želé duhovni višji, naj bi šli po trije vätric, da se poprej zversté.

Ako bi bilo ljudstva toliko, da bi ne mogli vsi v cerkev, ali ko bi kateri ne slišali duhovna, ki v cerkvi naprej moli; naj sami za-se molijo saj tistih 5 očenašev in češenamarij.

Vsako nedeljo se bo v farnih cerkvah oznanilo, ktera fara vodi tisti teden procesije.

Prihodnjo nedeljo tedaj, 6. rožn., se prične procesija o 1/2 5 popoldne iz Šenkla vza, in ravno od tam prihodnji torek in četertek ob 4 zjutraj.

Ker vsaki gg. fajmoštrov vse druge duhovne v Ljubljani od svoje strani za procesijo pooblasti, torej naznanujejo Ljubljančanom, da velja za odpustek, s ktere koli ljubjanske fare procesijo kdo gre. Gospodje fajmoštri se zanašajo, da se bode pri teh tolikanj potrebnih molitvah in opravih zbiralo prav obilno Ljubljančanov, da bodo očetje, matere, višji pred drugimi z lepim zgledom svetili otrokom in podložnim.

Zverstenje procesij od 6. rožn. do konca kimovca je tako-le — mesca:

Rožnika:	6. dan	Šenkla vž.
"	8. "	Šenkla vž.
"	10. "	Šenkla vž.
"	13. "	Sv. Jakop.
"	15. "	Šenkla vž.
"	17. "	Sv. Jakop.
"	20. "	Sv. Peter.
"	22. "	Sv. Jakop.
Mal. serpana:	1. "	Sv. Jakop.
"	4. "	Frančiškani.
"	6. "	Frančiškani.
"	8. "	Frančiškani.
"	11. "	Ternovo.
"	13. "	Frančiškani.
"	15. "	Ternovo.
"	18. "	Šenkla vž.
"	20. "	Ternovo.
"	22. "	Ternovo.
Vel. serpana:	8. "	Sv. Jakop.
"	15. "	Sv. Peter.
"	22. "	Frančiškani.
"	29. "	Ternovo.
Kimovca:	5. "	Šenkla vž.
"	8. "	Sv. Jakop.
"	12. "	Sv. Peter.
"	19. "	Frančiškani.
"	26. "	Ternovo.

Iz gornje Istre. Več kakor 18 sto lét je že stara sv. katoliška Cerkev, naša mila in dobra duhovna mati. A kakor skerbna telesna mati, ki svoje otroke preserčno ljubi, njim rada kaj novega omisli in kako nenavadno veselje napravi, tako tudi katoliška Cerkev, če stanjen nauk in njena ljubezen do kristjanov sto- in stoletja ravno tista, vendar svojim otrokom kako novo veselje, nov god in nov praznik preskerbi, kakor tudi verske resnice v cerkvenih zborih bolj natanko pojasnuje. Ta misel me je obála, ko sem bral po časnikih, da 16. rožnika tega leta se bo po zapovedi sv. Očeta preblagega Pija

IX vse katoliško keršanstvo posvetilo Jezusovemu presv. Sercu.

Molitev „Djanje posvetiti se presv. Jezusovemu Sercu“ zapopade v sebi toliko lepega in podučljivega, da bi bilo želeti, naj pride v roke vsakemu katoliškemu kristjanu, ki zná brati in ki ima v sercu le količikaj ljubezni do presv. Serca Jezusovega, in to toliko več, ker zadobijo tisti, ki bodo omenjeni dan molili to molitev, popolnoma odpustek, da le vredno spoved in sv. Obhajilo opravijo.

„Danica“ je prinesla lepo molitev v 20. listu, a koliko sto in sto jih je, ki nimajo prilike brati edinega slovenskega cerkvenega lista, kateri donaša sporočila o cerkvenih zadevah. Naj se mi ne vzame v zlo, ako v pospéh posvečevanja k Jezusovemu najsvetejšemu Sercu tole svetujem in prosim: Naj bi v Ljubljani, kjer se, hvala Bogu, še mnogo dobrih keršanskih knjigoteržcev nahaja, kateri omenjenih gg. prodajalcev podobíc blagovolil založiti podobice, na katerih prvi strani naj bi bila podoba presv. Jezusovega Serca, na drugi pa molitev „Djanje posvetiti se presv. Jezusovemu Sercu“. Gotovo je, da se bo tisoče in tisoče podobíc spečalo po posredovanji čč. gg. duhovnov, in koliko tisoč pobožnih duš bo 16. rožnika molilo to molitev in zadobilo popolnoma odpustike, ko bi jih drugač gotovo ne. Sej je že star pregovor: ignoti nulla cupido.

Pristavek. Gosp. H. Ničman, bukvar v Ljubljani, je vso to reč oskerbel in dobivajo se pri njem podobe Jezusovega Serca s pristavljenim „Djanjem posvetiti se Jezusovemu Sercu“. To se je zgodilo s privoljenjem vis. čast. škofijstva. Vred.

Razgled po svetu.

Nemško. Bizmarkova „kulturalna borba“ za terpinčenje ljudi neznansko veliko izganja iz Nemčije. V vrtislavskem cerkvenem listu se vabijo nemški duhovni v severno Ameriko. Šentludoviški nadškof v Missuri-u in veliko družih škofov bodo take duhovne imeli nekatere mesce pri sebi, da se jezike navadijo in potem jih bodo razstavili po misijonih. „Allgemeinerica“ pristavlja k temu, da bodo mnogi gotovo poslušali vabilo, ker po nekterih pruskih škofijah je po veliko sto duhovnov, ki jim je vlada ali opravila prepovedala, ali jih čez mejo zagnala, ali čisto pregnala. V Koblenškem okraju so na nekterih glave globo postavili, da bi jih zasačili; tako tudi za mnoge na Trevirskem, Visbadenskem, Obrenskem. Se vé, da tu ni prišteto tistih 1500 mašnikov, ki jih Bizmarkova „človekoljubnost“ po ječah terpinči! —

Švicarsko. Že več duhovnov je bilo ali je še potaknjenih na Juraškem po ječah samo zato, ker so se prederznili kakemu bolniku ss. zakramente podeliti. Naj grozovitiši dogodek pa se je veršil 9 majnika. Pregnani fajmošter Dominê je bil skrivaj poklican na smertno posteljo enega njegovih farmanov. Ne boji se nevarnosti in popoldne proti 6 gre čez hribe, ki ločijo Francosko od Švicarskega. Že se je bližal svoji vasi, kar zagleda žandarja, ki se je od nekod izplazil in mu je napovedal zapor. Duhoven se spusti v beg in ko skoči z neke pečine in ima doseči francosko zemljo, pade in si nogo zlomi. Žandar prileti in ga hoče prisiliti, da naj z njim gre v zapor! Vidilo pa je več Švicarjev od deleč ubozega duhovna in trinoštvo, ki se z njim godi. Pridejo torej, naredé iz vej nosilo, položé bolnika na taisto, ter grejo z njim za žandarjem do njegove postaje, ki je k sreči bila blizo meje. Ljudstva je bilo zmeraj več, in kaj storé? Brez šuma, ne da bi žandar na to kaj pazil

ali le mislil, nosilo podajajo iz rok v roke, in — na tla ga položé na francoski zemlji, od koder ga noben žandar „svobodne“ Švice ni več mogel v zapor vlačiti. Od tam je bil prenesen v duhovnijo Goumois, kjer je dobil postrežbo in pomoč v svojem revnem stanu. — Kaj je bilo z bolnikom potlej, kaj to praša človekodérska nesramnost?

Drobne novice. Mesikanska vlada je s svojimi frajnavrarskimi sovražljivostmi v deželi rogovilstvo zbudila. — Knez Demidov je ponudil 150.000 rubljev, da se ustanovi vseučiliše v Sibiriji. — V Berlinu so se delale velike priprave za obiskanje švedskega kralja. — Londonske „Times“ zagotavljajo, da v undanjem državskega sporeku med Prusijo in Francijo je lord Derbi svojim zunanjem opravnikom poslal okrožnico v podporo Franciji. — Karlisti na Španjskem zopet bolj zmagujejo alfonziste. — V Parizu se je pretekle dni veliko maševalo in molilo kakor v obletnico, ko so bili rudečkarji pomorili nadškofa Darboy-a in druge l. 1871. — Prišlo je v Pariz novo poslanštvo kitajsko, pri katerem je glavvar misijonski, štirje možje imenitnih služb in tolmač. — Odkar je bil harambaša Garibaldi s svojimi 1000 pajdaši iztergal Sicilijo spod oblasti njenemu pravnemu kralju, od tistega časa je tam vedno tatinstvo, rop, poboj, nepokoj itd. Sicilske zmešnjave delajo dosti skerbí tudi laški zbornici, ktera pa je 25. maja, kakor piše „Unità“, vstrojila take naredbe, da Sicilija si le še ohrani svoje tatinske derhali, svoje „mafie“ (tatinske zveze), kraje, pobijanja, love na premožne ljudi, brez upanja, da bi se tega kdaj znebila. Lažnjivi liberalizem ima zmožnost za rejo zanikarnežev in vsakterih potepuhov; nima pa zmožnosti ljudi take nadloge rešiti. — Zbornica v Berlinu ima vedno opraviti ali s katoliškim premoženjem, ali s katoliškim zakonom, s katoliškimi škofi ali sicer s kako zakristijsko rečjo! 25. maja je v drugič brala postavo o gospodarstvu čez premoženje katoliških srenj, in postavo o klostrib. Antikrist neprenehoma reži v Kristusa, od ene ali pa od druge strani. — 21. maja je strašen vihar v srenji Mezzoluso na Sicilskem razdjal 40 hiš in razderl 4 moste. — Čveteri družniki pri vredništvu „Frankfurter Zeitunge“ so oglobljeni po sodnji za 70 mark, ker niso hotli povedati pisavcev nekih spisov. Tudi je zapravljan neki norimberšk list, ker je obsegal neke „hudovoljne premišljevanja o Bizmarku“. Maslo, tudi od nekih Slovencev čislane „liberalne svobode“ je vse v steklenih „kiblah“ in nihče ne smé vanje kamnička zadegati! — V Gothi je 25. maja začel zborovati nekak rudečkarsk shod, pri katerem je 130 osebstev. — Po nekih francoskih poročilih je ob Lituaniji in Poloniji zbranih 250.000 ruskih vojakov. Kaj neki hočejo? — Milgo-sp. Klavdij Henrik Plantier, Nmski škof na Francoskem, goreč borivec za svobodo sv. Cerkve, je umrl. — Procesija sv. R. Telesa se je v Torinu opravljala spodbudno in častitljivo. — Sedem in dvajset laških laži-katolikov, ki se sami sebe imenujejo „starokatolike“, se je zbralo in izvolilo so si nekacega Panelli-a za škofa „laške cerkve“. Prismojeni goljuži! — Umerl je Pasavski škof, ki je ondotno škofijo vladal od l. 1839. R. i. p. — V Gentu so novi turki katoliško procesijo begali in nekoga celo ubili. Ostudnost mavtarska! — Časniki pripovedujejo, da v Kataniji je nekdo, potem ko se je spovedal, povernil 15.000 lir, 15 ključev in 14 zabojev obleke. — Laški minister za pravice je naznanil, da l. 1872 je bilo na Laškem 4 milijone 271 tisuč 459 pravd. To je kaj čversto spričalo, kako liberalizem ljudi zna „olikovati“! To je napredek, ki ga je pekel vesel! — Laška zbornica je odpravila narodno stražo. — V Parizu je bilo 22. majnika posvečenih 17 duhovnov, v Lijonu 41. V Pariz jih bodo mógli dobivati od zunaj, kakor

pravijo, sicer ostane glavno mesto brez duhovnov. — Študenti v Neapelnu, ki so jim univerzo zaperli, so več dni zaporedoma rogovilili in motovilili po mestu, sami ne vedoč, kaj čéjo. Mladina pa navadno ni sama kriva, ako pozabi, da njena naloga ni politika, ampak knjiga; krivi so drugi, ki je ne ohranijo v redu vere in postave. Kaže se pa pri tem prečudna resnica beséd: „Danes meni, jutri tebi“. Minister Bonghi je malo poprej razveseljeval svoj framasonski želodec s tim, da je razgnal v Neapelnu več duhovskih semeniš, ter razpodil nedolžne klerike. Takrat so mu liberalni študenti priploskovali, kakor tudi frajnavrarska zbornica v Rimu. Zdaj pa se njemu in študentom čudno utepa, ker za vsacega klerika je Bonghi bil primoran pognati sto liberalnih vseučilišnikov domú, ter njihovo šolanje na kol obesiti. Bonghi ni le v Neapelnu za prazen nič preganjal semeniš; zapiral jih je nepravilni dedec tudi po drugih krajih.

Cret in sad zreste molitve.

Nekdo je v bolezni „Našo ljubo Gospo“ na pomoč klical, obljubil dar za Marijno čast in razglašenje te milosti po „Danici“, ako bode uslišan. Marija je pomagala, toraj prosim, naznanite to. (Izročeno nam po zanesljivi roki. Vr.)

Nad pol leta sem terpela velike britkosti zavoljo nesreče, ki je imela zadeti celo družino; po gorečih prošnjah skoz prve tri dni, ko smo dobili podobo „Naše ljube Gospé“, sem vsih britkost rešena. Toraj očitno spoznam pomoč „Naše ljube Gospé“, kateri še zahvalo naznanujem iz globočine serca. T.

Priporočena je v goreče prošnje sinov in hčeri „N. lj. G.“ oseba, ki je v veliki nevarnosti v verskih zadevah.

Očitna zahvala sv. Jožefa in Naši ljubi Gospej presv. Serca izreka, kakor je obljubil mladenič, ki je bil nenadoma oproščen neke dolžnosti, s katero bi bil zbežan njegov poklic in služba. To pripisuje uslišanju prošnje do sv. Jožefa in Naše ljube Gospé. Zahvali se ob enem tudi za uslihanje veliko drugih prošenj.

V Terstu 29. maja 1875.

Gospa D. je bila te dni v veliki nevarnosti zavolj vratne bolezni. Priporočena je bila N. lj. G. presv. S., in odleglo ji je. To naznanilo iz obljube bodi v zahvalo Naši ljubi Gospej presvetega Serca.

V Ljubljani, 31. vel. travna 1875.

Moja žena Antonija je bila 5 mescev prav ludo bolna in na zadaje skor ni bilo nič več upanja za ozdravljenje. Na moje prav priserčno priporočilo k „Naši ljubi Gospej“ in neke obljube pa je na prav majhno zdravnikovo pomoč bolezen kako bi djal v trenutku odjenjala in žena je zdrava. Prepričan sem, da Marijna prošnja mi je ženo ozdravila. V spolnjenje svoje obljube to očitno oznamim: oh bodi češena in priserčno hvaljena „Naša ljuba Gospa“ za toliko dobroto!

V Ljubljani 2. rožu. 1875.

A. V.

K razlagi naslova „naše ljube Gospé presv. Serca“.

Knjižica o Naši ljubi Gospej („Notre Dame du Sacré Coeur mieux connue“ v Issoudun-u 1871), potejena od nadškofa Bourgeskega, pravi, da naslov „Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca“ je bil misijonarjem presv. Jezusovega Serca od Boga navdihjen.

„Dieux leur inspira le titre si beau, si grand, si glorieux de Notre-Dame du Sacré-Coeur“.

Razlagaje pa ta naslov pravi omenjeni spis za svojim nadškofom: „Gotovo pa, ko se tega izraza poslužujemo, ne mislimo Mariji prilastovati, da ima nad Sercem Božjega Sina nepogojno, nepremagljivo, moravno oblast, kakoršna bi se ne mogla strinjati ne z njeno lastnijo kakor stvar, ne z veljavo njenega Sina, ne dosledno z znamenom svete teologije: mi, naravnost rečeno, s tim ponižnim klicem (*supplication*), kakor so govorili ss. učenci, mislimo *omnipotentia supplex*, kateri Naš Gospod nič ne odreče, ktera daje Mariji čez Jezusovo Serce neoporekljivo veljavo, določno in resnično oblast (un crédit incontestable, un pouvoir positif et réel). Dalje pravi, da ta oblast je zastavljena na njeno Božjo maternost, ker ob dnevu včlovečenja Božjega Sina je postala Božja mati, in dobila je čez Njegovo osebo resnično gospodovavnost (*domaine*), postavino veljavo, naravno oblast, sveto in neutajljivo pravico: *pravico materno, jus maternum*, kakor jo tako govorniško imenuje eden naj učenejših razlagavcev sv. pisma (Corn. à Lap.). Ob kratkem rečeno: Marija bi sicer sama na sebi kakor stvar nič ne premogla brez Boga; Bog pa jo je kakor Mater Božjo od vekomaj izvolil in tako visoko povzdignil, da nam vse sprositi, pridobiti in nakloniti zamore.

Učeni nadškof to še dalje in še z močnejšimi izrazi pojasnuje, pa za nas je dosti v opravičenje nekterih izrazov v molitvah in branjih o „Naši ljubi Gospej presv. Serca“.

Na molitev: „Spomni se, o Naša ljuba Gospa presv. Serca“, so sv. Oče Pij IX podelili še odpustke, namreč 100 dni. Samo po sebi se razumeva, da mora molitev v bistvu natanko biti predstavljena, ako se hoče, da molivci odpustke zadobivajo. Francoski tekst, na kterege so ko izvirnik odpustki podeljeni, se tako-le glasi:

Le souvenez-vous a Notre-Dame du Sacré-Coeur.

Souvenez-vous, o Notre-Dame du Sacré-Coeur, de la puissance sans bornes que votre divin Fils vous a donnée sur son Coeur adorable! Pleins de confiance en vos mérites, nous venons implorer votre protection. O souveraine Maitresse du Coeur de Jésus, de ce Coeur qui est la source intarissable de toutes les grâces et que Vous pouvez ouvrir à votre gré, pour en répandre sur les hommes tous les trésors d'amour et de miséricorde, de lumière et de salut qu'il renferme, accordez-nous, nous vous en conjurons, les faveurs que nous sollicitons... Non, nous ne pouvons essayer de refus, et, puisque vous êtes notre Mère, ô Notre-Dame du Sacré-Coeur, accueillez favorablement nos prières et daignez les exaucer! Ainsi soit il.

100 jours d'indulgence.
(Pie IX, 26. Juin 1870).

Slovenska „Spomni se“ je predstavljena po nemški, poterjeni od Briksenškega in družih škofov.

Listek za raznoterosti.

Za sv. leto ob nedeljah in praznikih gredó skoz Ljubljano nezmerno dolge procesije ljudi, ljudi po več tisuč vsacega spola, starosti in stanú — med glasnimi molitvami, da mora zares giniti vsako serce, ktero ima le še nekoliko vere. Ta verni narod bode sprositi deželi blagoslov Gospodov in odvernjenje mnogih šib, ki smo jih vredni. Merzli liberalci bi morali zato dobrim ver-

nikom hvaležni biti in sami se vneti k češenju Stvarnika in Delivca vsih dobrót, ter spoznati, da „vsak dober dar prihaja od Očeta luči“, da oni sami in njih otročiči bi ta trenutek onemogli kakor riba brez vode, ako jim Bog le en sam trenutek časa odtegne svojo vsedarežljivo roko.

Šmarnice letošnje so bile v ponedeljek po vsih cerkvah z zahvalno pesmijo dokončane. Obiskovali so jih Ljubljancanjanje prav pridno, ob nedeljah in praznikih pa še posebno. V Šenklavžu pri slovenskih, ki so bile zjutraj, je bila cerkev vsak dan skoz mesec polna, in tudi pri nemških popoldan je bilo lepo število gospôde. Večkrat so jih imeli goreči gospod dekan Zupan sami in sklenili so jih poslednji dan s prav tehtnim govorom ter s Te-Deumom med obilno azistencijo. Tolika gorečnost duhovstva in našega naroda za to prelepo opravilo gotovo ne bo brez dobrih nasledkov za našo deželo.

Cerkvenik s prav dobrimi spričevali od več gg. župnikov bi rad dobil službo. V Blaznikovi tiskarnici več zvedó, kateri bi ga potrebovali.

Čez nesramne figure se pritožujete, ki jih je po nekterih prodajalnicah zopet jel Antikrist nastavljati, da bi z njimi „lisce“ k sebi vabil? Tu je težko pomagati; sej veste zakaj! Pomagate si sami naj ložej: pustite pri miru antikriste in njih nesramno robo in videli bodo kmali, da Slovenec ne mara podpirati in debeliti pohujšanja.

Napredek nemške kulture. „Blebetačem o oliki priporočujemo to-le v premislik. V Hamburgu ravno dovršena porotna doba je na dan spravila grozoviten napredek divjaštva in srovosti. Skor vsi v razsodbo predloženi dogodki so kazali napade na človeško življenje, in vikši deržavni pravdnik je rekel, da dandanašnji kaznovavni red je čisto nezmožen pri toliki spačenosti, in da poslednjič ne ostane družega, kakor k palici nazaj se verniti, kakor so storili na Angleškem. Prišlo je tako daleč, da noben prebivalec zvečer ne gre iz hiše brez velikega ali malega orožja“ . . . Te besede je po „Düsseld. Ztg.“ posnela „Kon. Ztg.“ — Bahajte in le še bahajte se z „napredkom“ in s „kulturo“, dokler vam kdo verjame! —

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Jože Vidmar, kurat v Podkrajju, je dobil faro Vreme, in v Podkraj pride č. g. Anton Lušin, bivši administrator na Ježici.

V Lavantinski škofiji: Župniki so postali čč. gg.: Jakob Bohinec v Braslovičah; Ferd. Jan v Šmiklavžu pri Slov. Gradcu; Fr. Klavžer v St. Ilu pod Turjakom; Fr. Pirkovič na Zgornji Ponikvi, in Juri Urbas v Šmarjeti pri Pesnici. — Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Janez Ramor k sv. Lovrencu v Puščavo; Fr. Prešern za II. v Slov. Bistrico; Vinko Plaskan za II. v št. Jur pod Ribnikom, in Fr. Hirti za IV. v Maribor. — V začasni pokoj sta stopila čč. gg.: Martin Šket in Anton Kavčič. — Umerl je č. g. Valentin Orožen 4. maja t. l. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za sv. Očeta: Po g. Rozmanu 1 gl. sr. — Iz neim. roke 1 tol. za 2 gl. sr. — Sv. Očetu za 16. jun. kupon za 2 gld. 10 kr. sr. zupnik na Gorenjskem. — Devica sv. Očetu za 16. jun. 1 tol. za 1 gl. 50 kr.

Za afrikanski misijon: Iz Dolenje vasí 1 gl.